

Pepito

Op een dag ontvingen we een WhatsApp van de dochter van een van onze leden. De dochter woont in Spanje en was een Salukireu op het spoor gekomen die een nieuw huis nodig had. De eigenaresse was bedlegerig geworden en kon hem niet meer bieden wat hij nodig had. Zo langzamerhand begon hij weg te kwijnen. De hond woonde ook in Spanje, maar wel helemaal aan de andere kant van het land -en Spanje is echt kolossaal. Of we toch konden helpen? Eh, ja, natuurlijk.

Waardering Nog niet gewaardeerd

[Stel een vraag over dit artikel](#)

Een waar internationale taskforce werd ingericht, met Engels, Spaans en Finssprekende teamleden, met Spaanse dierenbeschermers die ervaring hadden met honden als luchtvracht en van alle bepalingen en beperkingen. Er werd van alles geregeld: de inenting en andere admin, een tweedehandstransport kennel, een luchtvaartmaatschappij die wel een hond wilde vervoeren, een passagier die bereid was de hond als haar hond in te checken, mensen die de hond naar de luchthaven brachten, en natuurlijk niet in de laatste plaats een opvanggezin hier. Alles verliep vlekkeloos en op een zaterdagochtend stapte Pepito alsof luchtreizen zijn dagelijks werk was op Schiphol uit zijn kennel.

Pepito ontpopte zich bij het gastgezin binnen een paar dagen tot een geweldig lieve, makkelijke, knuffelige Saluki. Binnen de kortste keren liep hij probleemloos los en speelde hij met alle mogelijke honden, grote, kleine, windhonden en niet-windhonden. Een ideale hond.

Er had zich iemand gemeld die op zoek was naar een Saluki, maar dan wel graag een teef. Dan vragen we altijd waarom de mensen die voorkeur hebben. Niet omdat we twijfelen aan wat ze zeggen, maar om even te peilen hoe diepgeworteld die wens is. Vaak blijkt dan dat mensen een X willen omdat ze altijd een X hebben gehad. Omdat de beller een heel goede indruk maakte en ze ook wel heel erg na het overlijden van de laatste teef, naar een Saluki verlangde, stelden we toch Pepito voor. Het viel even stil. Een reu?? Ja, zeiden wij, kijk, daar kan hij niks aan doen, en echt, het is zo een ongelooflijke lieverd dat u binnen een half uur vergeten bent dat Pepito geen teef is.

Er werd een kennismaking geregeld. Maar, zo werd gezegd, alleen om kennis te maken. Er zou geen beslissing genomen worden. We gingen wandelen in het bos en we lieten Pepito los, die gewoon lekker zijn eigen gangetje ging, maar wel heel goed in de gaten hield waar iedereen was, zowel zijn opvangmoeder als die andere mevrouw die plots verschenen was. Daar liet hij zich door roepen, aaien en snoepjes voeren. Ook de meegekomen huisvriend werd vriendelijk en geïnteresseerd begroet. Gaande de wandeling werd het duidelijk: prima combinatie mens en hond.

We gingen na afloop koffie drinken en spraken over hoe nu verder.

Nou, dat kunnen we u vertellen. Pepito ging direct mee, niks geen nadenken of over een week ophalen!

Het ultieme bewijs dat dit een prima bemiddeling was, werd door Pepito zelf geleverd. Omdat het niet de bedoeling was geweest dat hij meteen mee ging, moest er in de auto nog wat met dekens geschoven worden. Pepito bekeek deze activiteiten gedurende enige seconden en sprong vervolgens met de snelheid van het licht in de auto. Die dekens, die hoefden voor hem niet gereorganiseerd worden. Ging best zo!

Pepito, veel geluk bij je nieuwe vrouwtje! Jullie hebben elkaar verdiend!